

ÚJESZTENDŐ KÜSZÖBÉN

SZERETETT HIVEIM!

A János Jelenések könyve bevezető verseinek egyikében olvashatjuk ezeket a szavakat: „Békesség és áldás nektek attól, aki volt, aki van és aki eljövendő.“ Ez a sejtelmes, titokzatos könyv az idézett versben olyan gondolatokat juttat kifejezésre, amelyek életünk rendkívüli alkalmi, boldog vagy fájdalmas eseményei, évfordulók vagy emlékeződések idején kerülnek tudatunk előterébe.

Amikor két esztendő határkövénél egy pillanatra megállunk, fokozott mértékben eszmélünk arra a valóságra, hogy az idő milyen jelentős hatalom életünkben; hogy mi mindig a tegnap és holnap között éljük a mát, aközött, ami volt és ami lesz, egészen addig, míg az idő örök menetelésében életünk véget ér. Az őesztendő búcsúztatásakor és a titokzatos, ismeretlen új esztendő köszöntésekor tudatosan vagy csupán sejtésszerűen, de megragad és hosszabb-rövidebb időre fogva tart a gondolat, hogy a múltból jövünk és jövőnk felé igyekszünk, — Isten-nel ellentétben, aki volt, aki van és aki lesz, akinek lénye időtlen, örök. Ezért az esztendők fordulásakor hitünkkel és reménységünkkel, múltó, tovatűnő életünk tudatában az örökkévaló, soha nem változó valóságba, Istenbe erőteljesebben kapaszkodunk, mert tőle való teljes függésünk tudatára tisztábban, érthetőbben eszmélünk.

Az idézett bibliai vers azt is világossá teszi előttünk, hogy mi életünket a múlt és jövő között, de a mában éljük. A gondviselő Isten a mában szólít meg, a ma örömeiben vagy bánatában, szenvedésében vagy boldog, megelégedett voltában jön közel hozzánk, a ma gondolatait és cselekedeteit teszi mérlegre, a ma gyakorolt szeretetparancs vagy a ma tanúsított alacsonyrendű magatartás és cselekvés alapján ítél meg minket. A múltból jövünk, és a jövő felé igyekszünk, de önmagunkkal, embertársainkkal, lelkiismeretünkkel, Jézussal és végső fokon Istennel a jelenben találkozunk.

Ma, Újév reggelén mi, jézusi és dávidferenci lelkülettel megáldottnak hitt unitáriusok újból hitet teszünk amellett, hogy minden áhítatunkkal gondviselő Istenünk felé fordulva, aki volt, van és lesz, úgy igyekszünk egyéni, családi, egyházi és világi közösségi életünket ennek az évnek a folyamán is irányítani, hogy egyfelől a múlt tapasztalatait felhasználva, hibáit és hiányosságait lehetőleg elkerülve, de annak minden drága értékéből mint szent forrásból gazdagon merítve, és másfelől az állandóan fejlődő, tökéletesülő, békésebb, igazságosabb, áldottabb jövő felé teljes bizalommal tekintve, — a ma ránk váró feladatait ma-

radéktalanul, minden nemes erőfeszítésünkkel, hivatásszerűen teljesítjük, becsülettel elvégezzük.

Kérem a gondviselő Istent, aki volt, van és mindig lesz, aki örök-kévaló édes jó Atyánk, hogy ebben az esztendőben is terjessze ki megtartó, védő, oltalmazó, megszentelő áldását drága egyházunkra; áldja meg szent, éltető, boldogító áldásával gyülekezeteinket, templomainkat, egyházi és világi elöljáróinkat és minden egyes hívünket, hogy a múltból táplálkozva és a jövő felé tekintve, a kettős jézusi szeretetparancs és az evangéliumi életprogram alapján éljünk a mindenkori mában Istennek tetsző, Jézus-tanítványhoz méltó, Dávid Ferenc szellemét önmagunkból árasztó magasrendű életet, egyházunk, népünk, hazánk, a Szocialista Köztársaság javára, előmenetelére és Isten dicsőségére.

Tőle, aki volt, aki van és aki eljövendő, szálljon békeség és áldás mindnyájunkra. Adjon a gondviselő Isten a gyülekezet vezetőinek, minden egyes tagjának és minden jóakarátú embernek eredményekben gazdag, megelégedett, boldog újesztendőt.

Kolozsvár, 1974. január 1.

Atyafiságos szeretettel és főpásztori üdvözlettel:

DR. KOVÁCS LAJOS
püspök

A KERESZTÉNY MAGVETŐ NYOLCVANADIK ÉVFORDULÓJA ELÉ

Egy folyóirat múltját az éveknél pontosabban jelzik az évfolyamok. A lap alapításától, 1861-től száztizenhárom esztendő telt el, ezalatt Magvetőnk a nyolcvanadik évfolyamhoz érkezett. A két szám közötti különbség években kifejezve pontosan egy emberöltőt tesz ki.

Magvetőnk indulása az abszolutizmus korára esik. Egyházunknak akkor nem volt elismert püspöke, Kriza János mint kolozsvári lelkész jegyezte az első számot, szerkesztőtársa, Nagy Lajos pedig mint unitárius tanár. A vallásszabadság alkotmányban való foglalása meghozta lapunk újraéledését. Ezekben az években ünnepelte az unitárius egyház fennállásának négyszázadik évfordulóját. Régi folyama „szellemi erőtökénk tervszerű összpontosítására“ hívta fel a munkatársakat, s „az erkölcsileg Szép, Jó és Igaz magvainak vetésére“. A nyolcvanadik évfolyam is ebben a szellemben indul, ha azóta egyes fogalmak jelölésére új szavakat is találtunk. Nem „eszmétért“, hanem távlatokat akarunk nyitni egyházi szolgatársaink előtt, s a munkához nem „vidor lendület“-et, hanem kitartást kívánunk.

A Keresztény Magvető első célja az indulástól kezdve az volt, hogy vezérfonalként szolgáljon a gyakorló lelkészek részére, s azóta sem vitás — a lap a hivatásos papok Közlönye, Szószéke, Evangéliuma, Jövendője. Összpontosítja mindazt, amit régen különböző egyházi sajtótermékek versengve és néha egymással vitába szállva műveltek. De ugyanakkor másodlagos célkitűzéséről sem feledkezik meg: az egyháztörténet kutatásáról, a műemlékek bemutatásáról, ami a múltat illeti, és a kapcsolat elmélyítéséről a nemzetközi unitárius és szabad keresztény mozgalommal.

A mass media uralmának világában egyházunk számára az élőszó mellett az írott szó a szolgálat másik eszköze. Ritkábban használjuk, fokozott felelősséget igényel, mert megmarad, s nem tudható, kit milyen tettekre serkent. A Keresztény Magvetőben leírott szó arra szolgál, hogy számot vessünk és úrafogalmazzuk a feleletet napjaink kérdéseire. Hetvenkilenc évfolyama kötelez, de nem korlátoz. Nem korlátoz abban a tekintetben, hogy meddig szabad haladni, inkább kötelez, hogy ne legyünk kevésbé korszerűek, mint a mindig koruk szintjén álló régi munkatársak. Ilyen értelemben legyen a hetvenkilenc évfolyam mértéke!

MIKÓ IMRE